

Rodová rovnosť verzus rodina

rozhovor s psychiatrom a vysokoškolským pedagógom
doc. MUDr. Alojzom Rakúsom, CSc. (I.časť)

Sme svedkami prenikania gender ideológie do rôznych oblastí spoločnosti, čo je najhoršie aj do škôl a vyučovacieho procesu. Doteraz bila na poplach viac-menej len cirkev. Boli sme vnímaní prinajmenšom ako čudáci, a preto sme uvítali, že prvého júna vyšla Výzva – odborné stanovisko k „rodovému scitliveniu“ detí. Je to vyjadrenie lekárov, psychológov, sociológov a ďalších odborníkov. Ako vznikala táto výzva?

Viete, iniciátorov bolo viac, práve preto to vzniklo. Doteraz sa k tomuto problému vyjadrovala väčšinou cirkev a pritom dôvody, prečo byť proti tomu sú vedecké, odborné a čisto racionálne, nielen preto, že som veriaci katolík. Treba argumentovať odbornými stanoviskami. Nikde nie je spomenuté, že je to daň náboženskej morálke, ale je to daň súčasnému poznaniu a vedy. Ideológiou je práve to, čo je nasmerované proti poznaniu a vede.

Mohli by ste zjednodušene vysvetliť, čo je cieľom gender ideológie?

Viete, definitívny cieľ je ťažké posúdiť. Podľa mňa je to niečo deštruktívne a degeneratívne v spoločnosti. Je to egoizmus, liberalizmus, povyšovanie človeka na takú úroveň, že si môže dovoliť všetko, že nič, čo sa mu chce, nie je nebezpečné. Postmoderná filozofia stavia človeka do popredia v takom zmysle, že všetko, čo chce, je dovolené. Kundera napísal román Nesmrtnosť, podľa mňa je to jeho najlepší román. Píše tam, že sa táto filozofia tak spopularizovala, že človek si zamieňa svoje túžby, želania alebo svoje chcenie za svoje právo. Chce sa mi kričať na ulici, tak mám právo

kričať na ulici. Chce sa mi byť v noci hlučný, tak mám právo byť hlučný. Až do takýchto extrémov to zachádza, lebo sa túžba alebo želanie zamieňa za právo. Samozrejme, človek, ktorý je svojím založením dosť pudový, a teraz nemám na mysli len sexualitu, má tendenciu mať takéto pudové želania – napríklad prejsť sa – a myslí si, že je to v poriadku – veď ak sa mi chce a mám na to chuť, tak je to zároveň aj moje právo. Od tohto je len krok tomu, aby sa to chcenie začalo formulovať ako nejaké dobro pre niekoho, a preto je štát povinný sa o neho postarať, lebo, ak to neurobí, tak ho vlastne diskriminuje. Za tým je filozoficko-etické pozadie, ktoré vedie k rozličným deformáciám. V oblasti sexuality je tu úchyľka sexuálnej revolúcie, ktorá vedie k tomu, že človek môže žiť sexuálne, kedy chce, ako chce, s kým chce a podobne, lebo na to má právo. Ak mu niekto siahne na toto právo, tak ho napáda a vymýšľa si všelijaké pseudoargumenty. Sú to naozaj pseudoargumenty, lebo sa nezakladajú na serióznej vede. Sú to len zracionalizované želania, ktoré túži naplniť.

Ako sa vyvíja naša sexualita?

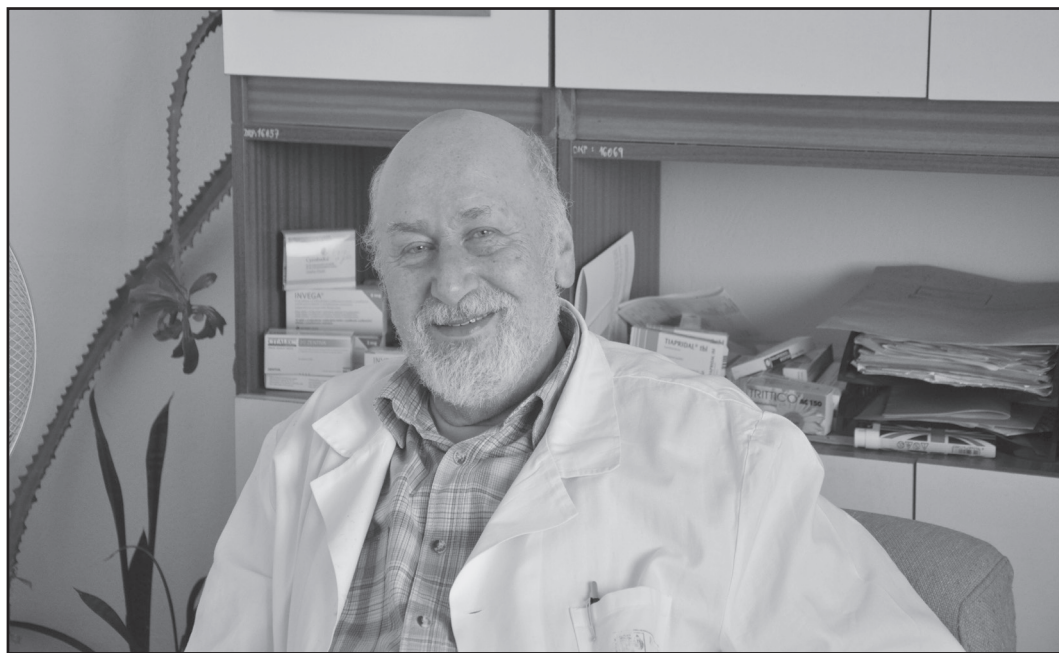
Dnes sa už vie – to je všeobecne uznávaný fakt – človek počas svojho vývinu prechádza istými pseudoimprintingovými obdobiami. Vysvetlím to. Ak dáte slávičie vajce vysedieť pod struku, vyľahne sa slávik. A hneď niekoľko minút po vyľahnutí, keď nepočuje slávičí spev, len nejaký krakot, tak aj keby zvyšok života prežil medzi slávikmi, už sa nikdy nenaučí spievať ako slávik. Jestvujú geneticky dané programy, ktoré sa potom transformujú do mozgových programov a tie mozgové

programy potom, v najhrubšom slova zmysle, riadia aj naše správanie. Ak nepôsobia vonkajšie podnety, ktoré by aktivovali spustenie genetických, a potom aj mozgových programov, tak sa jednoducho nespustia. U mnohých zvierat, nielen u vtákov, stačí niekoľko impulzov – teda vonkajších stimulov, ktoré spustia ten genetický program a on sa potom už rozvinie do mozgového programu a do správania. Ak sa toto krátke obdobie premešká, nepodarí sa to. Toto študovali etológovia a dostali za to Nobelovu cenu. Je to jeden z najvýznamnejších poznatkov. Oni to nazvali imprintingom alebo vpečaťovaním. To znamená, že nejaký podnet zodpovedajúci istému geneticko-biologickému potenciálu musí pôsobiť a keď zapôsobí, tak sa vpečatí a spustí celú kaskádu programov, ktoré vedú k želanému správaniu.

U človeka je to zložitejšie, lebo sa rodí enormne nezrelý. Lebo človek sa po 9 mesiacoch matkinej gravidity rodí nie preto, že je zrelý, na to potrebuje ešte 18 až 20 rokov. Dokonca do 8 rokov nie je človek schopný bez cudzej pomoci prežiť. On sa rodí preto tak zavčasu, lebo vývoj spôsobil, že hlavička sa zväčšila do takých rozmerov, že keby sa dieťa nenarodilo po 9 mesiacoch, tak hlavička neprejde cez pôrodné

...človek si zamieňa svoje túžby, želania alebo svoje chcenie za svoje právo.

cesty. Vďaka tomu je mozog ešte nezrelý a musí dozrievať dlhodobo. Ľudský mozog však nedozrieva imprintingovým spôsobom, hoci niektoré drobnosti tak fungujú, ale pri zložitých formách správania je imprintingový mechanizmus nahradený učením. Človek má vďaka tomu extrémnu schopnosť učiť sa. Napriek tomu sú isté veci, ktoré prebiehajú pseudoimprintingovo, čiže sú isté kritické fázy vývoja mozgu, kedy sú tieto podnety potrebné, aby sa kaskáda programov spustila a viedla k želanému správaniu. Napríklad reč je dôsledkom takéhoto pseudoimprintingu. Noam Avram Chomský dospel k názoru, že istá časť štruktúr jazyka je vrodená a aktivuje

sa sama, ak sa človek ocitne v prostredí, kde počuje reč. A tieto štruktúry sú univerzálne, pretože sa napríklad môže narodiť Slovak v Japonsku a keď bude počúvať od malička japončinu, bude to jeho materinský jazyk. Vývoj reči trvá od jedného do šiestich rokov života. Materinskou rečou sa stane len ten jazyk, ktorý sa dieťa naučí v tomto období. Učenie sa jazykov v neskoršom veku je nadstavba na báze materinského jazyka. Steven Pinker vo svojom bestselleri *Jazykový inštinkt* opisuje konkrétny prirodzený experiment, ktorý sa udial na Havajských ostrovoch. Keď Spojené štáty americké získali Havajské ostrovy, chceli tam vybudovať raj pre boháčov. Bola to však neúrodná sopečná krajina a bolo potrebné vynaložiť nemalé úsilie na jej prebudovanie. Použili na to robotníkov z okolitých ostrovov ako Polynézia, Oceánia a Melanézia. Títo prišli z rozličných jazykových prostredí a na to, aby mohli spolupracovať, sa museli dorozumievať. Osvojili si postupne veľmi zjednodušený anglický jazyk a ten sa nazýva pidžin. Uvediem príklad, ako to funguje. Keď poviem – ja ty tehra – znamená to vezmi si odo mňa tehlu. Keď poviem – ty ja tehra – tak to znamená podaj mi tehlu. Bolo ich tam veľa, boli tam aj ženy, zamilovali sa a mali spolu deti. Deti vyrastali v tom pidžin jazykovom prostredí, teda žiadnu inú jazykovú výchovu nemali. Zrazu tie deti, keď dovŕšili zhruba šesť rokov, začali hovoriť slovnou zásobou jazyka pidžin, ale gramaticky správne. Oni dodali tomuto zjednodušenému jazyku gramatiku bez toho, aby ich to niekto učil. Neskôr sa z neho vyvinul jazyk kreolčina, teda havajská kreolčina. Toto je reč, ale podobným spôsobom sa tvorí vnímanie farieb alebo aj vývoj sexuálnej identity a mnohé iné veci.

Vývoj sexuálnej identity má dve pseudoimprintingové obdobia. Prvé prebieha zhruba do veku šesť rokov, potom nastáva útlm. V tomto období si ľudia vytvárajú identitu muža alebo ženy. Nikto ich k tomu špeciálne nevychováva, ale vzniká to tým, že sa ocitli v istých stereotypoch. Napríklad chlapcom sa povie „neplač ako baba“, dievčatám sa kúpia bábiky, chlapcom zasa autíčka a pištole. Dievčatá sú vedené k jemnosti a chlapci zasa

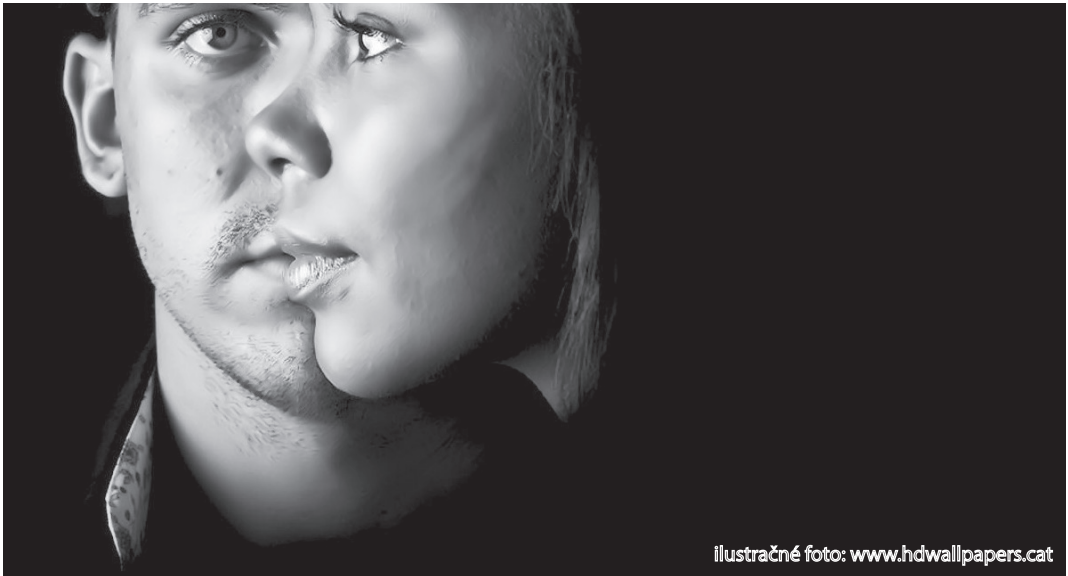
k bojovnosti. Oni, hoci ešte nemajú sexuálne fantázie, sa už v tomto útlom veku identifikujú – ja som chlapec a ja som dievča. Druhé obdobie prichádza v puberte, a tam sa stavia na tom, čo sa v prvom období udialo. Napríklad ak rodičia chceli mať chlapca, ale narodilo sa im dievča a oni ho volajú mužskou obdovou mena alebo ho chvália za to, že vie dobre zaskrutkovať skrutku, tak je vývoj dievčenskej identity u tohto dievčaťa trochu narušený, ale to ešte nemusí nič znamenať, v puberte to za normálnych okolností prejde. Ale ak sa stane, že v puberte získa nejakú homosexuálnu skúsenosť (vieme, že homosexuálni chlapi vyhľadávajú práve takých mladíkov), tak sa môže sexuálne nesprávne identifikovať, lebo na neho pôsobia iné stereotypy. Môže sa stať homosexuálnym alebo transexuálnym. V tomto druhom pseudoimprintingovom období, teda v puberte, môže nastať nejaká porucha sexuálnej identity, ale to obyčajne prejde.

Viem, že existujú aj iní homosexuáli.

Jestvujú aj jadroví homosexuáli, to sú takí, ktorí sú geneticky takto determinovaní.

Znamená to, že existuje gén zodpovedný za homosexualitu?

Nie, neexistuje a vďaka Bohu, že taký gén nie je. To by znamenalo, že už v prenatálnom štádiu sa dá diagnostikovať homosexualita a mnohí rodičia, ktorí nechcú mať takéto dieťa, by radšej podstúpili interrupciu. Bolo by viac potratov, takže vďaka Bohu, že taký gén neexistuje. Ale jestvuje zrejme nejaká kombinácia pôsobenia mnohých génov, ktorá podmieňuje homosexualitu, a tak by sa dalo povedať, že je akoby vrodená. Prví homosexuáli majú v povahe niečo, čo ich robí altruistickejšími, sú láskavejší a môžu pôsobiť ako isté lepidlo tejto možno niekedy až nenávidiacej sa spoločnosti. Tých je len pár, je to možno desatina percenta. Tí ostatní sociálne podmienení cez pseudoimprintingové obdobia (tí, ktorí sa homosexuálmi stávajú počas puberty cez nejaké skúsenosti) takéto vlastnosti nemajú. Sú často suroví až vulgárni. Ja s nimi pracujem, takže viem, na čo sa mi

ilustračné foto: www.hdwallpapers.cat

sťažujú.

Takže pohlavná identita je jeden z pseudoimprintingových faktorov, ale sú ešte ďalšie, napríklad inteligencia. Mauglí a Tarzan sú rozprávky. Pretože ak už v útlom veku nemajú deti inteligentné podnety, tak sa u nich nevyvinie intelekt. Našli sa deti zanedbávané a týrané, a ak potom aj mali neviem akú výchovu, boli na tom podobne ako už vyššie spomínané sláviky, nikdy už nedosiahli úroveň vyššej inteligencie, ostali mentálne retardované na rozličnej úrovni. Viacero takýchto vecí vzniká pseudoimprintingovým mechanizmom.

Vráťme sa ešte na chvíľu k gender ideológii.

Títo ideológovia vychádzajú z premisy, že všetko, čo sa mi chce, je dovolené aj v sexuálnej oblasti. Veď ak mám chuť, tak čo by som si to nedovolil, veď po nás v krajnom prípade potopa. Druhá vec je, že oni chcú postaviť na hlavu prirodzený vývoj. Lebo ako som povedal, pohlavná identita vzniká vďaka prirodzenému prostrediu. Dokonca v jednom nórskom dokumentárnom filme vedci popisujú, že dievčatá a chlapci hneď po narodení vnímajú svet inak, ako keby to bolo vrodené, pričom títo vedci nie sú nábožensky založení. Nehovoriac, že keď sú tieto deti väčšie, tak samy bez toho, aby ich k tomu

niekto viedol, inklinujú k rozdielnym hračkám. Chlapci, ak im postavíte do radu rôzne hračky, aj dievčenské, pôjdu za chlapčenskými a naopak dievčatá za dievčenskými. No a rodičia takto prirodzene, ak nie sú nejakí uletení, vychovávajú svoje deti v tomto duchu. Gender ideológia toto nazývajú stereotypmi. Tvrdia, že tieto stereotypy umelo vytvárajú nejaký typ pohlavnej identity. Myslia si, že my páchame násilie na deťoch tým, že ich vychovávame prirodzene ako chlapcov a dievčatá, a preto musia tieto stereotypy vymiznúť. Namiesto toho im máme dávať neutrálne alebo opačné stereotypy. Chlapci by sa mali hrať s bábikami a predstavovať si, že sú dievčatá a o čom by snívali, keby boli dievčaťom a podobne.

Ja som mal svojho času vystúpenie v parlamente, keď chceli uzákoniť registrované partnerstvá a vo výskumoch sa ukázalo, že keď bol na škole homosexuálny učiteľ, tak tam bolo päťkrát viac homosexuálnych žiakov ako u normálneho učiteľa. Oni tvrdia, že je to v poriadku, lebo aj homosexuál je normálny človek a má ľudskú dôstojnosť. S tým všetci súhlasíme, ale jeho správanie je odlišné, je úchylné. A toto správanie je vedecky zdôvodnené.

Vezmime si pojmy. Ak poviem stolička, každý si vie pod týmto pojmom predstaviť stoličku. Sú to jednoduché pojmy, ale máme aj

teoretické pojmy, zložitejšie, a to sú konštrukty. Medzi ne patrí akákoľvek diagnóza. Na druhej strane si viem živo predstaviť konštrukt sedemhlavého draka aj so šupinami alebo prasa s krídlami, ale viem, že nezodpovedajú realite, nemajú zodpovedajúci objekt v realite. To isté sa prejaví pri mnohých ochoreniach, ktoré nejakým spôsobom diagnostikujeme, ale potom sa ukáže, že realita je iná. Mnohé diagnózy takto zanikli. Zvlášť náročné je to pri psychiatrických diagnózach, kde neexistujú rukolapné dôkazy, diagnózu neurčíte z laboratórnych testov. Ak u človeka urobíte testy na glukózu, viete objektívne určiť či ide o diabetes alebo nie. V psychiatrii to tak nie je, nemáte rukolapný dôkaz. Aj to, že homosexualita nie je porucha je tiež konštrukt.

Sú dva pojmy, ktoré sa spájajú s vedeckým jazykom a vedeckou terminológiou, ale aj s vedeckými metódami. Jeden sa volá reliabilita (spoľahlivosť) a druhá validita (platnosť). V psychiatrii sa pod reliabilitou rozumie diagnostická zhoda, keď sa zhodneme na tom, že je to taká a taká diagnóza. A keďže to nebolo dostatočné, tak vznikli nové klasifikačné systémy, ktoré mali vyššiu reliabilitu. Okrem toho je aj validita, a tá sa často v medicíne aj v psychiatrii interpretuje ako užitočnosť, lebo pravdivosť alebo zhodu s realitou, často nevieme posúdiť. Takže povieme, že keď máme istú diagnózu, tak je užitočné nastaviť takú a takú liečbu a môžeme počítať s takou či onakou prognózou. Na potvrdenie validity nejakého konštruktu napríklad, že homosexualita nie je porucha, potrebujem mať isté kritériá, podľa ktorých to určujem. Vo všeobecnosti sú dva typy takýchto kritérií interné kritéria validity, a potom sú externé kritéria validity. Interné sú také, že zo všeobecných poznatkov alebo kvázipoznatkov, či zo zhody názorov sa ľudia dohodnú, že toto je platné. Ale to ešte nemusí byť platné! Ani vtedy ak to má 100 % reliabilitu (zhodu) názorovú. Keď Einstein vytvoril teóriu relativity, tak ju skoro nikto nepovažoval za platnú, bola nereliabilná a nespoľahlivá, a napriek tomu sa ukázalo, že je pravdivá. Až keď prišli externé kritéria validity, bola jeho teória potvrdená. V roku 1919 bol počas zatmenia Slnka pozorovaním

potvrdený Einsteinom predpovedaný odklon svetla v gravitačnom poli Slnka. Dobré, vráťme sa späť. Na potvrdenie validity konštruktu, že homosexualita nie je porucha, potrebujeme externé kritéria validity. Aké sú to? No to, že sa niekto dohodol, že sa dohodli americkí psychiatri pod politickým a iným nátlakom. Toto bolo zrazu vyňaté spod emočných porúch osobnosti, ktoré sa zaradzovali medzi parafílie. Ale čo to je za kritérium, že sa niekto dohodol? Jestvujú aj objektívne kritéria validity. Nepoznáme ich tak celkom jednoducho, ale podľa mňa môže úplne vedecky slúžiť za externé kritérium validity evolúcia, lebo evolúcia v tom svojom dlhom trvaní vyprodukovala ľudskú prirodzenosť. Je síce pravda, že človek môže na pohlavný styk použiť aj jazyk, zadok a podobne, ale nikto nebude tvrdiť, že je to prirodzené. Je to len ľudská roztopaš, ale prirodzenosť je iná. Nebolo to takto vyvinuté. Dodržiavať ľudskú prirodzenosť je veľmi dôležité, lebo smeruje k zachovaniu ľudskej society, aby bol zachovaný ten systém, v ktorom sa to celé vyvinulo, lebo ináč ľudstvo vymrie. Jednoducho, keď ľudia nebudú normálne pohlavne žiť, tak nebudú mať taký počet detí, aby nezačali postupne vymierať, čo sa už vlastne deje. Vieme, že dnes sa hovorí o demografickej samovražde, najmä vo vyspelých krajinách. To, čo je v zhode s požiadavkami biologickej evolúcie, je prirodzené, normálne a správne a to, čo nie je, tak skôr alebo neskôr sa ukáže, že biológia aj tak nad tým drží opraty, pretože tí, čo to nevyznávajú, vymrú alebo sa výrazne zriedia, lenže za akú cenu, čo sa ešte medzi tým udeje.

Ideológovia tohto celého, ktorí za tým stoja, si myslia, že každý má právo na svoj názor a každý názor je rovnako pravdivý a platný – to je postmoderný pohľad. Ťažiskom postmodernej filozofie je, že pravda ako taká je nepoznatelná a svet vlastne nepoznávame, ale konštruujeme svojimi interpretáciami. Preto sú aj takí nezrozumiteľní. Ponúkajú množstvo interpretácií, ktoré nič nehovoria.

zhovárala sa Denisa Považanová
(pokračovanie v nasledujúcom čísle)